

„Da, ker si bila pridna, ti bom dala.“

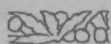
In šli so mati k omari in potegnili predal in potegnili iz njega dvoje knjig. Tako lepo sta bili vezani, v rdeče platno z zlato obrezo. Na večji je bilo napisano z zlatimi črkami: „Vrtec“, na manjši pa je bil vtisnjen zlat angel, pod njim pa je bilo napisano: „Angelček“.

„Kako vas imam rada, mama!“ je vzkliknila Angelica in objela mater.

„No, pa pridna bodi! Izpolnuj nauke, ki so v teh knjigah, da boš zasajala v vrtec svojega srca vedno novih čednosti, in da te bo res varoval angelček varih!“

„Bom, bom mati,“ je zatrijevala Angelica vsa srečna in je ogledovala knjigi. Kako lepe so bile pa šele znotraj! Vsepolno nežnih pesmic, povesti, basni, ugank in rebusov. Pa slike, kako so bile lepe! In iz vsega tega je izluščila Angelica jedro, nauk, in se ravnala po njem in zasajala tako v srce svoje vedno novih čednosti — in varoval jo je res angelček varih...

Bogumil Gorenjko.

Radovednost ni dobra.

Zimska burja je razsajala v gostem bukovem gozdu. Tulila je zategnjeno in piskala mimo golih dreves, da so pokale suhe veje in padale na tla.

V otlem deblu stare bukve se je prebudil tolsti polh. „Kaj mora neki to biti,“ si misli, „saj je bilo celo zimo tako lepo mirno v gozdu, zdaj pa naenkrat tak hrušč? Kaj, ko bi splezal in pogledal, kaj je?“ In res ni dolgo premišljal, ampak pogladil si je s tačico košate brke in splezal k urodu votline. Pomolil je glavico iz luknje, a ni videl ničesar. Splezal je ves iz votline, sedel na vejo in gledal okrog. Pa joj, burja potegne in nesrečni polhek pade z veje v mrzli sneg.

„Hu, mraz mraz,“ je zamrmral in se urno skobalil po deblu nazaj v luknjo in se stisnil k spečemu bratcu.

Bogumil Gorenjko.

